

یادداشتی درباره مدیای نوآورانه هنرمندان در راستای انتقال پیام‌های اجتماعی

به آنچه می‌بینید، فکر کنید

علیرضا جوادى هنرمند

آنچه در دوره‌های مختلف قابل توجه بسیاری از هنرمندان بوده، زبان است. صحبت‌کردن برای هر هنرمندی جنبه‌های گوناگونی داشته است. آنها از هنر برای سخن‌گفتن استفاده می‌کردند و با مدیاهای مختلف حرف خود را به گوش مخاطبان خود می‌رساندند. در دهه‌های اخیر نحوه بیان هر بیانیه‌ای با مدیای نوآورانه‌ای همراه بود که می‌توان به ویدئو و پرفورمنس اشاره کرد. از سوی دیگر گروه‌های خصوصی و حزب‌های مختلف برای جلوگیری از برخی نمایش‌های جنجال‌برانگیز شروع به محدودکردن هرچه‌بیشتر هنرمندان کردند. آنها در بعضی از کشورها تلاش کردند برخی از آثار هنری را از نمایش عمومی حذف کنند. این اقدامات از این دیدگاه ناشی می‌شود که برای جلوگیری از آگاهی عمومی باید نسبت به ارائه آثار هنرمندان حساس‌تر بود و نباید اجازه رشد را به آنها داد.

علاوه بر این ارتباط آزاد برای حفظ جامعه آزاد و فرهنگ خلاق ضروری است. بعضی هنرمندان در برابر این تفکرات آثاری خلق کردند که به شکل ساده‌ای شروع به گفت‌مان بین مخاطبان می‌کرد.

باربارا کروگر که در سراسر جهان به خاطر آثار نمادین خود که مبتنی بر متن بود به بررسی پیامدهای سرمایه‌داری، خودمختاری بدنی و موارد دیگر پرداخته است. قطعات او معمولا به شکل جملات رمزآلود با فونت «sans serif» نوشته شده بود و به

شکل آکهی تبلیغاتی ارائه شد. متن‌هایی که عمدتا به‌صورت سیاه و سفید چاپ شدند و به مدت چهار دهه در موزه‌ها و فضاهای عمومی سراسر جهان ظاهر شده‌اند. کروگر با آتارش در مجموعه‌های موزه هنرهای مدرن در یورک، تیت در لندن، مرکز پمپیدو در پاریس و سایر مؤسسات بین‌المللی، حضور فعال داشت.

کروگر که در سال ۱۹۴۵ در نیورسی متولد شد، چند سالی را در دانشگاه سیراکیز بود. او مدتی بعد برای چندین مجله تصاویر و طرح‌هایی خلق کرد و در دوسالانه ویتنی در سال ۱۹۷۳ کار خود را ارائه داد و چندین نمایشگاه انفرادی را در طول چهار دهه برگزار کرد. کروگر در دهه ۱۹۸۰ پیشرفت‌های بسیاری داشت و در مجموعه‌ای از مؤسسات و گالری‌های بین‌المللی از جمله P.S. 1 مرکز هنر معاصر در نیویورک، مؤسسه هنرهای معاصر در لندن، گالری گاکوسیان در لس‌آنجلس، گالری مری بون در نیویورک، Kunsthalle Basel در سونیس، گالری مونیکا اسپروث در کلس و گالری هنر ملی در ولینگتون، آتارش را به نمایش گذاشت. در میان آثار هنری متعدد کروگر در دهه ۱۹۸۰، اثری یک بیلبورد دیجیتالی میدان تایمز نیویورک به‌عنوان بخشی از مجموعه «پیام‌ها به عموم» به نمایش درآمد. برای آن پروژه، کروگر پیام‌هایی مانند «من سعی نمی‌کنم چیزی به شما بفروشم و فقط از شما می‌خواهم که وقتی اخبار را در تلویزیون تماشا می‌کنید، به آنچه می‌بینید، فکر کنید» ارائه داد. در سال ۱۹۸۸، بیلبوردی از کروگر که روی آن پیام «ما به قهرمان دیگری نیاز نداریم» در بروکلین به نمایش

درآمد. کروگر در سال ۲۰۱۳ درمورد پروژه‌های اولیه هنری عمومی خود به مجله Interview گفت: «من خوش‌شانس بودم که از مکان‌هایی مانند صندوق حمایتی هنر عمومی حمایت اولیه داشتم که به من اجازه داد تا پروژه‌هایی را اجرا کنم که هرگز نمی‌توانستم به تنهایی آنها انجام دهم».

آخرین کارهای کروگر با هدف جلب توجه سیستم‌های قدرت، رویدادهای جاری و معضلات وجودی است. برای نسخه ۲۰۲۰ Frieze Los Angeles، هنرمند مجموعه‌ای از ۲۰ سؤال را ارائه کرد که شامل «فکر می‌کنید کی هستید؟» و «چه کسی اول می‌میرد؟ چه کسی آخرین بار می‌خندد؟» – در بیلبوردهای دیجیتال، بنرهای خیابانی، مکان‌های دیدنی و فضاهای عمومی در سراسر شهر نمایش داده می‌شود. کروگر برای فیلم نیویورک‌تایمز «هنر در انزوا: یک دفتر خاطرات تصویری مداوم در زمان‌های نامشخص ما»، مجموعه‌ای از آثار هنری که در بحبوحه همه‌گیری خلق شده است، اثر بدون عنوان (جسد مشتری نیست) را خلق کرد. باین حال، کار خود را به‌عنوان «هنر سیاسی» توصیف نمی‌کند و در مصاحبه‌ای به سال ۲۰۱۳ بیان کرد: «من هرگز نمی‌گویم هنر سیاسی ارائه می‌دهم. هنر فمینیستی هم انجام نمی‌دهم، من زنی هستم که فمینیست است و هنر می‌سازد». آخرین نمایشگاه او بسیار موفق بوده و سروصدای بسیار داشت و اظهار کرد که چه کسی دیده می‌شود و چه کسی دیده نمی‌شود، همیشه نتیجه تاریخ، شرایط اجتماعی و خوش‌شانسی است. ترکیب دو اصطلاح هنر و زبان به شناسایی طیفی از دغدغه‌های فکری و هنری کمک کرد و با انواع فعالیت‌های عملی و انتقادی بر مفهوم هنر تأثیر گذاشتند. هر دو مفهوم در یک بیان واحد این‌بار نه فقط در استودیو و نه در گالری بلکه به خیابان‌ها نیز راه پیدا کردند. هنر و زبان نوید یک پایگاه اجتماعی در گفت‌وگوی مشترک را داد.

تحلیلی از اثر انسلم کیفر

ارتباطات بین آتش و تطهیر

مترجم: کاوه نرایی

آنسلم کیفر در هشتم مارس ۱۹۴۵ در دوناشینگن، بادن-وورتمبرگ، آلمان به دنیا آمد و در نزدیکی ساحل شرقی رود راین در منطقه جنگل سیاه بزرگ شد. کیفر از نام نقاش کلاسیک قرن نوزدهم آنسلم فویرباخ نام‌گذاری شد و از کودکی قصد داشت هنرمند شود. قبل از نقل‌مکان به Barjac، در منطقه Languedoc در جنوب فرانسه به سال ۱۹۹۲. کیفر در خانه خود در Hornbach و سپس در یک کارخانه بزرگ آجر در Buchen به خلق هنر پرداخت. او اخیرا از جنوب فرانسه به پاریس نقل‌مکان کرده است.

اکثر آثار کیفر از زمان ظهورش در اواخر دهه ۱۹۶۰ تا دهه ۱۹۹۰ به موضوعاتی برگرفته از آلمان و فرهنگ آن اشاره دارد؛ تاریخ آلمان، اسطوره، ادبیات، تاریخ هنر، موسیقی، فلسفه، توپوگرافی، معماری و آداب و رسوم عامیانه. برای مثال، چرخه حلقه اپرایی واکتر، شعر گوته یا محل استراحت کوه افسانه‌ای امپراتور فردریک اول. بسیاری از این ارجاعات به فرهنگ و تاریخ آلمان، مستقیما یا به‌طور مستلزم، کاربردها و سوااستفاده‌هایی را که تبلیغات بصری و شفاهی رایش سوم آنها را در معرض آنها قرار می‌داد، تداعی می‌کند. آثار او آنسلم کیفر، کاوشی تحریک‌آمیز در گذشته آلمان و فرازنشیب‌های تاریخ است. این اثر پیشگام را باید به‌عنوان یکی از جاه‌طلبانه‌ترین نقاشی‌های هنرمند دید و

بگذارد، متفاوت است. در نظر گرفتن نسخه قبلی، در کنار هم، به روشن‌کردن پویایی در ساختار کار حاضر کمک می‌کند. نسخه ۱۹۸۳–۱۹۸۴ با اثر فعلی متفاوت است؛ زیرا نقاشی‌های «صحنه» کیفر حیاط بیرونی است که آلبرت اشپیر برای صدراعظم برلین طراحی کرده بود. این همان تنظیماتی است که برای کیفر از اوایل دهه ۱۹۸۰ استفاده شد. در این اثر، یک پالت در جایی که مجسمه‌های تشریفاتی وجود داشته‌اند قرار دارد، ساختمان جدیدتر و کمتر از ساختار آتانور فرسوده‌تر به نظر می‌رسد. گویی هنرمند سطح را آغشته به زغال کرده و عمدا ساختمان را خراب کرده است. دلیل زغال‌زدگی با عنوان اثر حاضر توضیح داده شده است. «آتانور» کوره بزرگی بود که کیمیاگرانی که سعی داشتند سرب (در میان سایر مواد) را به طلا تبدیل کنند، از آن استفاده می‌کردند. برای اینکه کیمیاگر بتوانند این دگرگونی را اجرا کنند، ابتدا باید بر قدرت چهار عنصر زمین، باد، هوا و آتش مسلط شود. درحالی‌که دگرگونی کیمیاگری یک تغییر فیزیکی است، از ماده به طلا، به‌طور گسترده، یک مفهوم معنوی وجود دارد. دگرگونی یک تغییر در روح است؛ از یک صفحه به صفحه دیگر. بنابراین آتشی که کیمیاگر آن را رام می‌کند، آتشی نابودکننده نیست بلکه تطهیر است؛ فلسفه‌ای که شبیه به فلسفه اپوکلین است که سوزاندن برای او دگرگونی کیمیاگری ایجاد کرد. هنگام کاوش در واژگان «آتانور»، اکنون می‌توان متوجه شد که چرا

کیفر سطح را زغال کرده است؛ او حیاط را از ارتباطش با آلمان نازی پاک کرده است، آتش خودش محیط را از تاریخ خودش پاک کرده است.

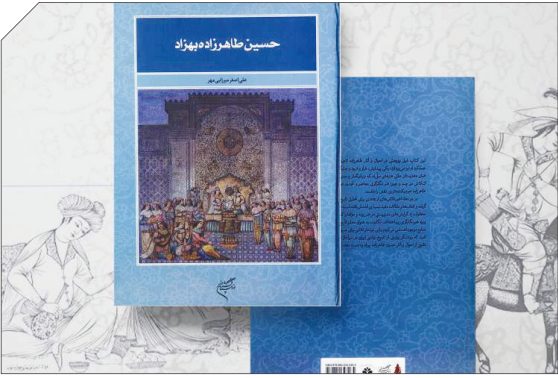
تکرار فعلی تم آتانور در سال ۱۹۹۱ اجرا شد و اکنون شاهد تغییر ساختمان هستیم. حیاط اشپر با خود رایشتاک جایگزین شده است. دوباره سطح زغالی به نظر می‌رسد و در این نقاشی خاص، کیفر به نظر می‌رسد همان ارتباطات بین آتش و تطهیر را ایجاد می‌کند، اما روایت بیشتر محلی است. در آغاز دهه ۱۹۳۰، رایش تاگ توسط هواداران نازی که آن را می‌کند که یادآور معابد باستانی یونان و روم است. «آتانور» آن لحظه در کار حاضر اشاره می‌کند. ساختمان صدف‌مانند به نظر می‌رسد؛ گویی شاهد آخرین اخگرهای سوزان آتش هستیم. خالی‌بودن آن و همچنین زمین ویران‌شده و آسمان باردار، آرامشی عجیب به صحنه می‌بخشد. همچنین به عظمت می‌افزاید؛ زیرا کیفر در اینجا ساختمانی را ایجاد می‌کند که یادآور معابد باستانی یونان و روم است. «آتانور» کیفر اکنون به پارتون قرن بیستم تبدیل شده است و او خود اوراکل دلفی برای گذشته آلمان است. بیننده با ساختمانی روبه‌رو می‌شود که واژگانی غنی از خاطرات و تاریخ‌ها را در بر می‌گیرد؛ شکنندگی آن نشان‌دهنده ضعف‌های گذشته است، باین‌حال این واقعیت که هنوز به‌سختی دست‌نخورده باقی مانده و امید خاصی را برای آینده برمی‌انگیزد.

منبع: ساتبیز

اخبار برگزیده

رونمایی از کتاب حسین طاهرزاده بهزادتبیزی

کتابی درباره تحولات صدساله هنر معاصر

مراسم رونمایی از کتاب حسین طاهرزاده بهزادتبیزی (۱۳۴۱-۱۴۶۶ش)، هنرمند نگارگر، طراح و مترجم آثار هنری در فرهنگستان هنر برگزار می‌شود. کتاب حسین طاهرزاده بهزادتبیزی، نوشته علی‌اصغر میرزایی‌مهر، عضو هیئت علمی دانشگاه علم و فرهنگ است که به تازگی در مؤسسه متن، وابسته به فرهنگستان هنر، منتشر شده است. انتشار این کتاب ارزشمند در راستای مطالعه تحولات صدساله اخیر هنر معاصر ایران و برگزاری همایش صد سال نگارگری معاصر ایران صورت گرفته است.

در مراسم رونمایی این اثر که مدیریت نشست آن را ناهید عبدی، عضو هیئت علمی پژوهشکده هنر فرهنگستان هنر، برعهده دارد، محمدمهدی اخویان، عبدالمجید شریفزاده، جوادعلی محمدی‌اردکانی و مهدی مکی‌نژاد سخنرانی می‌کنند.

این مراسم را فرهنگستان هنر، با همکاری مؤسسه متن و دانشگاه علم و فرهنگ برگزار می‌کند. علاقه‌مندان برای شرکت در این مراسم می‌توانند دوشنبه، ۳۰ آبان ۱۴۰۱، از ساعت ۱۰:۳۰، به فرهنگستان هنر، به نشانی خیابان ولیعصر، پایین‌تر از چهارراه طالقانی، شماره ۱۵۵۲، سالی گلستان هنر، واقع در طبقه سوم مراجعه کنند.

گردآوری مجموعه‌ای از نقاشی‌هایی با تصویر تخم‌مرغ

تخم‌مرغ نقطه شروعی در هنر

مجموعه‌ای از نقاشی‌هایی که در آنها تخم‌مرغ به تصویر کشیده شده، به همت دو پژوهشگر گردآوری شد. هنرمندان زیادی از ولاسکز گرفته تا سارا لوکاس مدت‌هاست مجذوب تخم‌مرغ بوده‌اند. کتاب جدیدی از دیوید لین و مارینا توید که مجله غذا و فرهنگ «The Gourmand» آن را منتشر کرده، تصاویر، شیوه‌نامه‌ها و داستان‌هایی درباره تخم‌مرغ جمع‌آوری می‌کند و به اهمیت آن در هنر، موسیقی، فیلم، مُد و فراتر از آن می‌پردازد.

لین و توید می‌گویند: «از لحاظ بصری، شکل تخم‌مرغ منحصر‌به‌فرد است و از نظر مفهومی معنای زیادی دارد. چیزهای زیادی برای کارکردن در این زمینه وجود دارد».

این کتاب اولین کتاب از مجموعه جدیدی است که از عناصر خاص تجلیل می‌کند و جلدهای بعدی آن به لیمو و قارچ اختصاص خواهد داشت. اما تخم‌مرغ نقطه مناسبی برای شروع به نظر می‌رسد. این عنصر بسیار نمادین است، هم قوی و ایمن و هم فوق‌العاده شکننده. تخم‌مرغ نمایانگر آغازهای جدید و همچنین مرگ است.

هنرمندان ایرانی در نمایشگاه سالانه استانبول

آثار حدود ۴۰ هنرمند نقاش و مجسمه‌ساز ایرانی در ترکیه به نمایش درآمده است. نمایشگاه بزرگ سالانه آثار هنری و آنتیک استانبول و Istanbul Art and Antique Fair (IAAF) از ۲۶ تا ۲۹ آبان ۱۴۰۱ (۷ تا ۱۰ نوامبر ۲۰۲۲) با حضور بیش از هزارو ۲۰۰ هنرمند از ۶۰ گالری هنری در استانبول برگزار می‌شود. از ایران نیز گروه هنری «دیو» آثار تعدادی از هنرمندان ایرانی را در این رویداد به نمایش گذاشته است.

علی شجاع، علیرضا خاقانی، امیرحسین امیرجلالی، آرتیا صارمی، الهام باقری، الهامه کاغذچی، فریا بروفر، قدرت‌الله عاقلی، هنگامه عابدین، لیلا موسوی، مهشید اصغری‌نجات، مهیار چرمچی، مریم حاجی، ماتیسا کازرونی، مهدی دشتی، مهدی طاقه‌چیان، نفیسه مطلق، نزار موسوی‌نیا، نسیم‌سادات حسینی، نگار فروتن، امید چرمچی، پرتیان قانع، پویا ویسی، رها شریفی، رسول یونان، رویا یعقوبی، زری طاهری، سعید اگمانی، سعید اسماعیلی، سعید نصیری، سمیرا البرزکوه، سمیرا غفاری، سپیده ذرات، شبنم غفاری، شوبا بابایی، شیرین کاظم‌نیا، وانا نبی‌پور و سیمین کرامتی هنرمندان ایرانی هستند که آثار آنها در این رویداد به نمایش درآمده است.